

A VARÁZSFOGADÓ

A VARÁZSFOGADÓ

*Egy boszorkány
kézikönyve*



SANGU MANDANNA

VENTUS KIADÓ

A fordítás alapja:
Sangu Mandanna: *A Witch's Guide to Magical Innkeeping*
First published in 2025 by Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC
New York, USA

Fordította
Nagy Mónika Zsuzsanna

Borítóillusztráció
Lisa Perrin

ISBN 978-615-640-740-5

Minden jog fenntartva

Copyright © 2025 by Sangu Mandanna
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2025
Hungarian translation © Nagy Mónika Zsuzsanna 2025

*Ez a könyv a múltbeli énemnek szól,
mindazokért az időkért, amikor nem adta fel.
A jövőbeli énem végre megérti.*



ELSŐ FEJEZET

Az időjárás nem volt a legmegfelelőbb egy nagynéni feltámasztásához, Sera Swan amúgy lenyűgöző varázsereje azonban a legcsekélyebb befolyással sem volt a bosszantóan kék égboltra. Északnyugat-Angliába épp csak beköszöntött az ősz, az égbolt indokolatlanul vidám volt, a falevelek aranybarna és sötétnarancs színekben pompáztak, de a hátsó kertben fekvő holttest sokat rontott az összképen.

– Először is jól tenne neked egy tea – jegyezte meg Clemmie. – Elég lepukkant vagy. Ilyen foltosan és taknyosan nem láthatsz neki a feltámasztásnak.

Sera inkább tudomást sem vett a sértésről, sem a kétes logikáról.

– Biztos, hogy működni fog?

– Hazudnék én neked?

– Épp egy órával ezelőtt hazudtál nekem, amikor azt állítottad, hogy a Fogtündér ette meg a maradék mogyoróvaját. Még hogy a Fogtündér! Hány évesnek nézel te engem?

– Jó, igazad van – vágott közbe sietősen Clemmie. – Lehet, hogy valaha föllentősnek ismertek, de azóta már új szelek fújnak.

Sera biztosra vette, hogy vákuumban is előbb fújnak új szelek, mint Clemmie körül, de inkább hallgatott.

Clemmie bozontos vörös farkát megsuhogtatva megfordult, és visszatipegett a házhoz.

– Na, jössz? Jasmine meghalt, nekem meg nincs szembefordítható hüvelykujjam. Az a tea meg nem készül el magától.

Szerencsére ezen a hétvégén a fogadó üresen pangott, így nem akadtak bámészkodók, akik végignézték volna a jelenetet, amely határozottan különösen alakult. Úgy kezdődött, mint egy rossz vicc. *Egy hulla, egy boszorkány és egy róka belép egy fogadóba...*

(Vagyis hát igazából egy hulla és két boszorkány, csak épp az utóbbiak közül az egyiket történetesen egy vörös róka duci teste tartotta fogságban. Sera nem tudta eldönteni, hogy ettől vajon jobb lesz-e a vicc, vagy sem.)

A tizenöt éves és meglehetősen tanácstalan Sera nagynagynénje holtteste mellett tépelődött. Most komolyan végrehajt egy bűbájt, amelyhez az egyetlen vezérfonala Clemmie szava? Azé a Clemmie-é, aki csak pár hete bukkan fel a semmiből, és mind ez idáig nem szolgált elfogadható magyarázattal arra, hogyan is rekedt egy róka testében? Éppenséggel a megbízhatóság *szöges ellentéte*, Sera most mégis belé helyezi a bizalmát, máskülönben örökre elveszíti Jasmine nénit.

A helyzet tömören az, hogy Sera hatalmas varázserővel rendelkezik, de korlátozott tudással, míg Clemmie isme-

retei bőségesek, viszont az ereje korlátozott. És e pillanatban csakis ez számított. Amúgy meg, ugyan mit változtat, ha Clemmie hazudik? Jasmine halott. Ha a feltámasztás-bűbáj kudarcba fullad, attól nem lesz halottabb.

Az azúr égbolt továbbra is nehezményezhető derűvel terpeszkedett odafenn. Sera el se hitte, hogy alig pár perce toppant be hozzá Clemmie a konyhába azzal, hogy „Helyzet van odakinn, és kezdened kell vele valamit, de előre szólok, hogy nem bírom a könnyeket és a hisztériát”, majd kivezette őt a kertbe arra a helyre, ahol Jasmine holtan esett össze. Hogy utána mi történt, abból Sera vajmi kevésre emlékezett, bár a szeme égéséből arra következtetett, hogy volt ott elég sok könny, és némi hisztéria is.

Arra viszont pontosan emlékezett, hogy elindult telefont keresni. Ebben a helyzetben azt vélte észszerűnek, ha hívja a mentőket, és a felnőttekre hagyja, hogy tegyék a dolgukat.

Aztán Clemmie méltatlankodó hangok kíséretében feltartóztatta őt.

– Ezt igazán nem vártam. Azt hittem, Jasmine-nek több esze és jobb modora van annál, semhogy a kertben leheli ki a lelkét. Ilyen meleg napon, mint ez a mai, gyorsan bomlásnak indul. Szóval igyekeznünk kell.

– Te meg miről beszélsz?

Erre Clemmie előadta, hogy ő tudja, miként lehet feltámasztani a holtakat. Mivel Clemmie szenvedélyesen gyűjtötte a ritka és erős bűbájokat – amelyek legalitása legalábbis kétes volt, nem beszélve morális megítélésükről –, így számos olyan bűbájt ismert, amelyeket mások nem. Sera ezt pontosan tudta, Clemmie ugyanis minden adandó alkalommal elmondta neki. Noha – mint azt vonakodva

bár, de beismerte – akkora ereje soha nem volt, hogy a nevezett bűbájokat végrehajtsa, ettől nem csökkent benne a vágy, hogy mindenki másnál több ismeretre tegyen szert.

Ám Sera korábban nem tudta, hogy *ez* a bizonyos bűbáj is ott van Clemmie tarsolyában, tekintve, hogy a halottfeltámasztó varázslatok megítélése nem tartozott a kétes kategóriába: ezek *nagyon* illegálisak.

– Ez a törvény azokból az időkből származik, amikor a boszorkányoknak még volt akkora ereje, amivel ilyen horderejű bűbájokat végre lehet hajtani – magyarázta Clemmie. – De ilyen ereje már régóta nincs egyikünknek se. – Aztán rókafejét fölszegve csillogó, fürkész tekintettel méregette Serát. – *Neked* azonban lehet, hogy van. Albert Grey óta te vagy a legtehetségesebb boszorkány a Céhben. Te talán képes lennél visszahozni Jasmine-t.

– Mondd meg, mit tegyek! – vágta rá Sera.

– Nem akarsz előbb átgondolni?

– Nem!

Sera épp ezt nem kívánt most: *gondolkodni*. Ha gondolkodni kezd, csak összefacsarodik a szíve, hogy elveszíti azt a nőt, aki sokkal inkább szülő volt számára, mint a saját szülei valaha is. Nem, az kizárt dolog, hogy most gondolkodjon.

– Egy ilyen bűbájhoz a varázserőd jelentős részére szükség lesz – figyelmeztette Clemmie.

– Van elég, marad belőle.

– És a Céh? Mi lesz, ha megtudják?

Serának nem esett nehezére a választás Jasmine iránti szeretete és a Brit Boszorkánycéh iránti lojalitása között. A merev és körülményes Céh hajlamos volt arra, hogy túl

magasan hordja az orrát, és lenézzen szinte mindenkit. Fensőbbségességük tudata miatt (és ami ezzel óhatatlanul együtt jár, a sokgenerációs beltenyészet miatt) az országban világra jövő boszorkányok döntő többsége abba a nagyjából tizenöt családba születik, amely varázserejének történetét a Céh alapításáig, vagyis az 1600-as évekig vissza tudja vezetni. És amint ezek a kis drágák megteszik első lépéseiket, máris kezdetét veszi az oktatásuk, amelynek során a Céh – fényűző northumberlandi birtokán – beléjük plántálja a varázslás mesterségét és saját felsőbbrendűségük tudatát.

És bár igaz, hogy e magas körökön kívül született boszorkányok is meghívást kapnak, hogy ugyanebben az oktatásban részesüljenek, érdemes megemlíteni, hogy akik ezt elfogadják, és megérkeznek a birtokra, természetesen nem részesülnek ugyanolyan ellátásban. (A józanabb kívülállók szerencsére – miután meggyőződnek róla, hogy a varázslás valóság, sőt, ők maguk is képesek rá – érthető módon inkább nem szavaznak bizalmat egy rejtélyes és számukra eladdig ismeretlen társaságnak, hanem inkább otthon maradnak, és beérik azzal, hogy tanulnak a tankönyvekből, amelyeket a Céh küld nekik.)

Sera izlandi anyja egy hajhagymányi bűbájhajlammal sem rendelkezett. Ráadásul izlandi, tehát *idegen*. Sera apja indiai családjuk első generációs boszorkánya, így ugyan szorult belé némi varázserő, ám indiaiként ő *még inkább idegen*. Mivel így Serának nem volt a Céh által elismert pedigréje, e jeles társaság egyetlen tagja sem ágált, amikor a dackorszakába lépő, nehezen kezelhető kis Sera – aki nek a nevelése Jasmine nagy-nagynénikéjére maradt, miután

a szülei újabb kalandokba vetették magukat – nem kért az ajánlatból, hogy a Céh birtokán részesüljön oktatásban.

Nyolc év telt el, miközben Sera gyakorlatilag mindeztől megjegyezte a könyveket, amiket a Céhtől kapott, majd egy nap Albert Grey, az ország leghatalmasabb boszorkánya felfigyelt rá, hogy Sera egy olyan bűbáj sikeres végrehajtásáról ír a havi előmeneteléről szóló beszámolójában, amely jócskán meghaladja az átlagos felnőtt boszorkányok tehetségét is, nemhogy egy tízévesét. Így történt, hogy Albert a Céh kancellárja társaságában betért a fogadóba, ahol Jasmine minden ellenvetését durván semmibe véve követelte, hogy a lányt azonnal küldjék a Céh birtokára, ahol majd az ő tanítványaként megfelelő oktatásban részesül.

Ennek öt éve, ami bőven elegendő idő volt ahhoz, hogy Sera pontosan átlássa, hogy mi is ez a Céh valójában, és mi nem.

Vagyis hősrünk tisztában volt vele, hogy a Céhet az ő személye egy csöppet sem izgatta mindaddig, amíg ki nem derült, hogy olyan tehetséggel rendelkezik, ami nem hagyható figyelmen kívül, tehát számára Jasmine volt az első, aki kezdettől fogva feltétel nélkül szerette őt.

Sera letörölte az utolsó könnyecsképeket is az arcáról, és a holttestnek hátat fordítva megindult Clemmie után be a házba.

Ahogy a konyhába érve nekilátott feltenni a teavizet, orrát megcsapta a cukornak, a reggel Jasmine-nel együtt süített szódás kenyérnek, valamint nénikéje Nivea krémjének az illata. Gombóc gyűlt Sera torkában, és masszívan befészkelte magát oda. Mi lesz, ha nem működik a bűbáj?

Olyan igazságtalan ez az egész. Hiszen Jasmine csak ötvenhat éves. Dongalábú, ezért bottal jár, de amúgy Serának még csak arról sincs semmi emléke, hogy Jasmine valaha is megfázott volna. Miért nem adatott meg neki még vagy harminc év?

A túlédésített tea valamelyest megnyugtatta Sera idegeit, miközben – Clemmie kitartó nógatásának hála – csaknem leégette a nyelvét a túl gyorsan ledöntött túl forró ital.

– Na? – kérdezte Clemmie. – Megittad? Menjünk! Épp eleget tötymögtünk. Mi lesz, ha betoppan egy szál-láskereső? Jobban járnánk, ha nem lenne szemtanúnk.

Ekkor megszólalt a telefon, Sera odaugrott.

– Ne törődj vele – szólt rá Clemmie.

Sera azonban inkább Clemmie-vel nem törődött. Nagyon kevesen szokták telefonon keresni: a szülei (ritkán) és a legjobb barátja, Francesca (naponta legalább kétszer). Sera pontosan tudta, a két lehetőség közül bármelyik álljon is fenn, addig fogják csörgetni a telefont, míg föl nem veszi, ami aligha segítené a koncentrációban, amikor élete legnehezebb bűbáját hajtja végre, így hát inkább megkereste a készüléket, és fölvette.

– Halló! – A hangja a sírástól és az idegességtől kissé reszelős volt ugyan, de Sera biztosra vette, hogy egészen normálisnak hallatszik.

– *Elképesztő* hírem van! – sívította Francesca a vonal túlsó végén. Rendes körülmények között kifogástalan kiejtését, tiszta magánhangzóit most elnyelte a nyilván óriási izgalom, amit az *elképesztő* hír miatt érezhetett. – Nem fogod kitalálni!

– Francesca, most nem...

– Apa szeretné, ha eljönnél velünk síelni a karácsonyi szünetben!

Eltartott kis ideig, mire Sera felfogta a szavak jelentését. Minden gondolatát lefoglalta a halál és a törvénybe ütköző bűbáj, úgyhogy a *síelés* olyan volt számára, mintha egy másik univerzum fogalma lenne.

– Ööö, ez nagyon kedves tőle – válaszolta Sera udvariasan, és kissé összeresztett attól, hogy a hangjából kiérezte a lelkesedés hiányát.

Serát meglehetősen bonyolult viszony fűzte Albert Greyhez, aki azon túl, hogy a tanára, egyszersemind a legjobb barátnőjének, Francescának az édesapja is. Amikor Grey tanítványául fogadta, és elkezdte bevezetni őt a bűbájok szédítő világába, Sera azt a naiv reményt táplálta magában, hogy a férfi majd afféle apafigura lesz a számára. Elvégre közel s távol ők az ország két legerősebb boszorkánya, ami óriási kiváltság, ugyanakkor eléggé magányos állapot. Senki hozzájuk fogható nem létezett.

Kívülről nézve Albert viselkedése talán tényleg szeretetteljes, szülői magatartásnak hatott, Sera azonban nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy a férfi csupán megjátssza ezt, és valójában rosszállja, hogy Sera behatol abba a térbe, amelynek ő az egyedüli ura.

Francesca szerencsére túlságosan fel volt dobva ahhoz, hogy feltűnjön neki Sera hanglejtése.

– Kérlek, mondj igent, Sera! Tudom, hogy karácsonykor nem akarsz magára hagyni Jasmine nénit, ezért rábeszéltem Apát, hogy őt is hívja meg. Mindketten eljöttek, ugye?

Sera meghatódott az ajánlattól, de mivel Clemmie mancsával az óra felé böködve ott sertepertelt a lába előtt,

nehezére esett megfelelő választ adni. Büntudattól gyötörve próbálta lerázni a barátját.

– Bocs, de megbeszélhetnénk ezt kicsit később?

– Mi a baj?

– Nem érzem jól magam. Este felhívlak, jó?

– Hallom, *engem* nem is hívnak síelni – jegyezte meg Clemmie, amint Sera befejezte a telefonálást.

– Nem is tudják, hogy létezel – jegyezte meg Sera. – Hozzátenném, hogy épp a te kívánságodnak megfelelően. Vagy már elfelejtetted azt a másfél tucat alkalmat, amikor figyelmeztetted, nehogy bárkinek is szóljak rólad?

Clemmie csak morgott erre.

– Menjünk már! Épp elég időt vesztegettünk el eddig is.

A zöldellve burjánzó, rózsaszín, sárga és fehér vadvirágokkal borított, nyári napfényben fürdőző kert látványosan terpeszkedett a domboldal lejtőjén. Odalent, túl a kis gyümölcsösön, a méhkaptárokon és a pici fű borította halmon – amely alatt Jasmine szeretett kakaskája nyugodott – alacsony kőfal húzódott, amelyen rácsos kapuboltív nyílt a hullámzó zöld dombok felé kanyargó keskeny ösvényre.

Miközben Clemmie Jasmine néni néma teteme körül körözött, égtájakról és sírboszorkányságról motyogva az orra alá, Sera a citrusfák árnyékában a fűvön térdelve szorongatta nénikéje kihűlt kezét.

– Minden rendben lesz – suttogetta. – Ígérem!

Clemmie Sera mellett megállva hátsó lábaira ült.

– Készen állsz? Mondd utánam, amit mondok!

Furcsa dolog a mágia. Valakiben vagy megvan ez a képesség születésétől fogva, vagy nincsen, de hogy mennyit birtokol belőle, és milyen érzés számára, az egy boszorkány-

nak épp olyan egyedi jellemzője, mint az ujjlenyomat. Sera számára ez azt jelentette, hogy vadul és boldogan tör az éjszakai ég felé, amelyet ezernyi, napnál fényesebben ragyogó apró csillag világít be. (Clemmie számára ugyanakkor, már amíg megvolt ez a képessége, fogakat és karmokat jelentett, ami mostani állapotát tekintve, amikor szó szerint is birtokában van ezeknek, meglehetősen adekvátnek mondható.)

A bűbáj nem olyan ezerarcú dolog, mint a mágia általában, de ennek is van tucatnyi végrehajtási módja. Egyeseket a gondolat erejével végzik el, míg másokhoz bizonyos ujjmozdulatok szükségesek, vagy gondosan megkötött kis csomók, esetleg meghatározott hozzávalók. Aztán vannak a ritka bűbajok, varázslatok, amelyekhez csak alig néhány boszorkány rendelkezik kellő erővel. Ezeket hangosan ki kell mondani, méghozzá a varázslás földöntúli, éneklő dialektusával ejtve a bűvszavakat, máskülönben az egész félreremeg.

Sera már hajtott végre bűbájt, de soha korábban nem volt ekkora a tétje. A torka összeszorult, a szíve úgy zakatolt, hogy beleszédült, de a szavakat hibátlanul ejtette ki.

Amikor befejezte a varázsigét, azonnal reagált a varázseroje. Lehunyt szemhéja mögött több galaxisra való csillag robbant fel, és ő azonnal jobban érezte magát: a szíve szárnyakat kapott, gyásza élet vesztette, ujjbegyeit öröm bizsergette.

Ez az. *Ez az!* Ezért szerette úgy a mágiát.

Kinyitotta a szemét.

Két kezét puha, meleg fényszálak fogták körbe, olyan éteriek, mintha könnyen szertefoszló álmokból lennének. A búbáj formát öltött, és dolgozni kezdett.

Sera összegyűjtötte a szálakat, kezét Jasmine szívére helyezte, és *lenyomta*. A fényes szálak az ujjai köré tekeredtek, úgy festett, mint Tűzmanócska a szövőszéknél.

A Sera ujjából kiinduló fény előntötte Jasmine szívét, hideg bőrét melegbe és varázsba burkolva.

Dobbanj!, adta ki az utasítást Sera a mozdulatlan szív fölé helyezett kézzel. *Dobbanj!*

A szűrő fájdalom helyét felemelő és szédítő öröm vette át. Sera számára ez annyira ismeretlen és nyugtalanító volt, hogy egy pillanatra kétségek támadtak benne. Ez a búbáj több erejét fogyasztotta el, mint bármi, amit korábban hajtott végre.

Még nem lett volna késő visszacsinálni az egészet, megtörni a kapcsolódást, visszavonni a búbájt, ám Sera erre képtelen lett volna. Jasmine-ért meg kell tennie.

A világ megbillent. Sera a fűre támaszkodott, hogy megtartsa magát, észre sem véve, hogy közben egy kis búbáj a földre ömlött.

Aztán csodák csodájára Jasmine merev végtagjai ernyedtebbé váltak. Szürkülő bőre pirosas színt öltött, barna orcáján egészséges, rózsaszín árnyalat jelent meg. Szíve élénk dobogásba kezdett.

Mihelyt kinyílt a szeme, nyomban Serát látta meg. Szelíd hangon korholni kezdte.

– De drágám, hogy hagyhattad, hogy idekinn elaludjak? A napnál jobban semmi sem árt a bőrnek.

Sera kimerülten leejtette a vállát. Boldog, nehéz zokogás tört fel benne, de visszafojtotta, kezével könnyes szemét törölgette, és reszketeg mosolyra húzódott a szája.

– Nem aludtál – vallotta be Jasmine földre hullott botjáért nyúlva. – Meghaltál, úgyhogy Clemmie-vel visszahoztunk.

Jasmine sose szerette a felhajtást, és mindig is nagyra értékelte a józanságot, így most ezt a bejelentést is higgadtan fogadta.

– Ez nagyon okos dolog volt tőletek, drágáim – mondta. – Ahhoz még nagyon fiatal vagy, hogy megvédj magad, ráadásul a szüleid pocskékul főznek.

– És mint szülők is elég pocskékul muzsikálnak – jegyezte meg Sera. Jasmine csak csettintett egyet a nyelvével.

Egyik kezében a botot tartva, a másikkal Serába karolva Jasmine feltápaszkodott. Törekény, vékony asszony volt, mint akit egy erősebb szél felborít (ahogyan, mint ismeretes, az erős lancashire-i szelek ezt meg is tették), de még korai végzete után is kifogástalanul összeszedett maradt. A szinte vallásosan alkalmazott hennától csillogó fekete haja most is csinos kontyban ült a fején; vörös rúzs nem maszatolódott el; hosszú, takaros, csipkeszegélyű hálóruháján nem volt egyetlen gyűrődés; de még csak a kifejezetten neki készített csizmája sem csúszott le a lábáról a zűrzavarban.

Sera átölelte nagy-nagynénjét, és erősen magához szorította.

– Ne merészelj még egyszer ilyet tenni velem.

– Jaj, kicsim – mondta gyengéden Jasmine.

Abban a pillanatban kisebb mozgolódás támadt a kert végében. Az általában higgadt és szelíd méhek a kaptárban felbolydultak, valami rettenetesen felzaklatta őket.

Az a valami történetesen egy fűcsomó volt a kaptár mellett, ahonnan éles és vidám, testetlen kukorékolás hallatszott. Clemmie felajzva hátrahőkölt. A kukorékolás után nyomban megjelent egy energikus csontkollekció, és egyenesen Jasmine-hez csattogott.

– Pok-pok – szólalt meg a csontváz, amely második ránézésre erősen emlékeztetett egy baromfira.

Serának leesett az álla. Jasmine őszinte örömmel kiáltott fel.

– Kukurú!

– Szép munka – szólta Clemmie Serához. – Épp ma reggel gondoltam arra, hogy az életünkben nem új tűzhely vagy egy jó koca hiányzik, hanem egy átkozott feltámasztott kakas.